Tax Magazine nr. 9 septembrie 2015

- **Editorial**
  Cosmin Flavius Costaș
  Call for Papers: Provocările Codului fiscal şi ale Codului de procedură fiscală 2016
- **Actualitate**
  Alexandra Smedoiu
  Piaţa de capital în era noului Cod fiscal
  Ioana Maria Costea
  Interogări preliminare privind penalitatea de nedeclarare
  Andreea Mitiriţă
  Noul Cod fiscal – prevederi în materie de impozite directe
  Raluca Vasile
  Deductibilitatea cheltuielilor cu dobânzile şi diferenţele de curs valutar – modificări aduse de noul Cod fiscal începând cu 1 ianuarie 2016
- **Impozite directe**
  Daniela-Olivia Ghicajanu
  Impozitarea transferurilor de sportivi – perspectiva internațională (I)
  Marilena Ene
  Principiile fiscalității
  Raluca Ivan
  Impozitarea profitului societăților-mamă și filialelor în interiorul Uniunii Europene: între evitarea dublei impuneri şi perfectarea pieţei unice. Partea a II-a: Aplicarea Directivei 90/435/CEE și 2011/96/UE
- **Procedură fiscală**
  Cosmin Flavius Costaş

Proceduri penale şi fiscale paralele. Interdicţia continuării procedurii fiscale după achitarea în procedura penală

- **Contribuții sociale**
  Cosmin Flavius Costaş
  Detaşarea salariaţilor în cadrul prestării de servicii transnaţionale. Evoluţii recente
- **Jurisprudență fiscală națională**
  Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie – completul competent să judece recursul în interesul legii
  Decizia nr. 14 din 22 iunie 2015
  Viorel Terzea
  Impozit pe profit. Servicii de consultanţă
- **Jurisprudența fiscală a instanțelor europene**
  Sinteza hotărârilor în materie fiscală pronunțate de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în luna septembrie 2015

ANAF și marile averi. Cum o dă fiscul în Bara

Untold. Despre datele personale de natură fiscală este titlul unui editorial publicat în revista *Tax Magazine* nr. 7/2015, care atrage atenția asupra modului în care ANAF și alte autorități publice colectează și utilizează date de natură fiscală. Aceste observații au în vedere în principal evoluțiile din afacerea C-201/14, *Bara și alții*, aflată pe rolul Curții de Justiție a Uniunii Europene.

În această cauză, în urma formulării de observaţii scrise şi a concluziilor orale expuse de părţi la 29 aprilie 2015, la 9 iulie 2015 au fost prezentate concluziile Avocatului General Pedro Cruz Villalón, sintetizate astfel: *Directiva 95/46/CE trebuie interpretată în sensul că se opune unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care permite unei instituții publice a unui stat membru să prelucreze datele cu caracter personal care i-au fost transmise de o altă instituție publică, în special datele privind veniturile persoanelor vizate, fără ca acestea din urmă să fi fost informate în prealabil cu privire la transmitere și cu privire la prelucrare*. Cu alte cuvinte, Agenția Națională de Administrare Fiscală (ANAF) şi Casa Națională de Asigurări de Sănătate (CNAS) aveau obligaţia de a informa persoanele ce realizează venituri din activităţi independente asupra faptului că datelor lor personale de natură fiscală au fost transmise şi urmează să fie prelucrate. În acest sens, potrivit Avocatului General, protocolul intern dintre ANAF şi CNAS nu putea fi considerat o „măsură legislativă" în sensul art. 13 din Directiva 95/46/CE, prin care se derogă de la obligaţia operatorilor de date cu caracter personal de a proceda la informare, în special datorită faptului că nu fusese publicat niciodată în Monitorul Oficial.

În România, ANAF a demarat o campanie de presă – extrem de vizibilă pe portalul de știri *hotnews.ro* – prin intermediul căreia explică procedura de verificare a "marilor averi", cu trimitere generică și peiorativă la o serie de categorii profesionale (maneliști, cămătari, persoane publice). Prin informațiile oferite presei este explicat mecanismul de selecție și control, astfel:

Dintre cele 14,3 milioane de persoane care au venituri impozabile în Romania, 295.000 de persoane fizice au intrat în eșantionul semnificativ supus analizei de risc. Pentru persoanele din acest eșantion, ANAF a analizat veniturile

declarate, achizițiile de locuințe, terenuri, mașini, ambarcațiuni și aeronave, depozite în bănci și împrumuturi către firme. În urma analizei, ANAF a găsit 132.246 de persoane fizice cu diferență de peste 10% între veniturile estimate și veniturile declarate. A urmat un nou filtru: determinarea cazurilor semnificative: risc anual de nedeclarare a veniturilor mai mare de un milion lei, achiziții de proprietăți imobiliare de minimum 700.000 lei, achiziții de autoturisme în valoare însumată de minimum 350.000 lei. În urma aplicării acestui filtru, ANAF a identificat 5.884 de persoane fizice cu grad ridicat de risc fiscal. A urmat un nou filtru: determinarea posibilității de acoperire a riscului între rude: identificarea rudelor până la gradul II pentru cele 5.884 de persoane cu grad ridicat de risc; verificarea veniturilor declarate semnificative ale soților care ar putea compensa sau diminua riscurile calculate pentru cei 5.884; verificarea apartenenței la grupul de risc a persoanelor de 132.246 persoane (vezi mai sus) aflate în diferite grade de rudenie cu eșantionul de 5.884. Ca urmare a acestui filtru, din eșantionul de 5.884 persoane s-au eliminat 1.161 de persoane pentru care riscul de nedeclarare de peste 1 milion de lei era acoperit de veniturile soților. Așadar, au rămas 4.723 de contribuabili cu grad ridicat de risc fiscal. Acestora li s-au adăugat încă 3.156 de persoane (rude, afini) identificați cu risc fiscal în eșantionul mai mare, de 132.246 de persoane cu diferență de peste 10% între veniturile estimate și veniturile declarate Rezultat final: 7.879 de cetățeni au fost propuși pentru verificare amănunțită. Ei au fost grupați în 4 grupe de risc:

– *Patron bogat de firmă săracă*: a) cei care dețin patrimoniu semnificativ – case, mașini, împrumuturi către firme, patrimoniu ce nu corespunde cu veniturile declarate; b) dețin firme cu cifre de afaceri viabile, dar cu rezultate proaste (tot timpul pe pierdere sau cu un profit mult prea mic față de cifra de afaceri);

– *Persoane cu patrimoniu semnificativ, dar fără activități economice cunoscute* (fiscul consideră că aceste persoane obțin

veniturile fie din activități legale dar nedeclarate, fie din activități ilegale precum cămătărie, trafic de persoane);
– *Persoane cu venituri volatile*: e vorba despre persoane din lumea spectacolului, unde nu există un contract permanent, iar veniturile provin exclusiv din participarea la evenimente și exploatarea comercială a dreptului de imagine;
– *Persoane care nu intră în cele trei profiluri, dar prezinta riscuri semnificative.*

Ca urmare a acestor filtre, 5.399 de contribuabili sunt vizați pentru prima serie de verificări. ANAF a înființat 8 servicii distincte de verificări fiscale, împărțite în toate zonele țării: București, Timișoara, Cluj, Brașov, Iași, Galați, Ploiești și Craiova, unde vor lucra 100 de angajați. Angajații ANAF au început să lucreze la primele 313 cazuri.

În ceea ce ne privește, apreciem că fiscul ignoră în continuare obligațiile ce-i revin potrivit Directivei 95/46/CE, reiterate de Avocatul General al Curții de Justiție a Uniunii Europene în cauza *Bara*. Poziția ANAF, precizată de reprezentanții Guvernului și în fața Curții de Justiție a Uniunii Europene, este aceea că art. 11 și respectiv art. 60 – 62 din Codul de procedură fiscală permit schimbul liber de informații între autoritățile publice, fără a exista vreo obligație de notificare a particularului. Cu alte cuvinte, în temeiul unor simple protocoale de colaborare (secrete), baze de date sau informații punctuale sunt transmise, uneori automat, între fisc, bănci, notari publici și alte autorități, instituții și entități publice, de la nivel central și local. Un veritabil *Untold*, o poveste nespusă a datelor de natură fiscală.

Este cert, așa cum rezultă din comunicatul ANAF, că în cazul persoanelor fizice bănuite că au colectat ilicit mari averi și că nu au fiscalizat veniturile obținute au fost folosite aceleași procedee de lucru. Cu alte cuvinte, atunci când inspectorul X a solicitat băncii Y să-i comunice extrasele de cont din ultimii 5 ani fiscali ai contribuabilului Z, banca s-

a conformat fără a-l notifica pe contribuabilul Z, iar fiscul a "uitat" să-l anunțe pe contribuabilul Z că a intrat în posesia acestor date. La fel s-a întâmplat și la Serviciul Înmatriculări Vehicule, și la Primărie, și la Biroul de Carte Funciară, și la Registrul Comerțului.

Această strategie riscă s-o dea chiar în … *Bara*. Hotărârea Curții de Justiție a Uniunii Europene nu va întârzia prea mult, iar practicile de tipul celor devenite publice – schimbul de informații discutat este cel dintre ANAF și Casa Națională de Asigurări de Sănătate, cu privire la veniturile persoanelor fizice provenite din activități independente – vor fi repudiate. Prin urmare, art. 11 și respectiv art. 60 – 62 din Codul de procedură fiscală nu vor putea fi în mod valid invocate drept bază legală pentru colectarea datelor cu caracter personal de natură fiscală și respectiv pentru prelucrarea acestora. Se vor ridica astfel întrebări extrem de serioase cu privire la modul în care au fost colectate probele care stau la baza rapoartelor de inspecție fiscală și a eventualelor decizii de impunere.

Materialul a fost preluat de pe site-ul [Costaș, Negru & asociații](#).

Tax Magazine nr. 8 august 2015

- **Editorial**
  Cosmin Flavius Costaș
  Justiţia fiscală, între Scylla şi Caribda
  Call for Papers: Provocările Codului fiscal şi ale Codului de procedură fiscală 2016

- **Actualitate**
  Alin Văsonan
  Scurte consideraţii cu privire la natura juridică a proceselor-verbale întocmite de organele fiscale la solicitarea organelor de urmărire penală în vederea stabilirii prejudiciilor produse bugetului de stat ca urmare a unor operaţiuni economice fictive, în lumina jurisprudenţei Curţii de Apel Oradea
  Raluca Tudor
  Business angels și facilitățile fiscale din România, Uniunea Europeană și Statele Unite ale Americii

- **Impozite directe**
  Daniela-Olivia Ghicajanu
  Impozitarea veniturilor sportivilor – perspectivă internațională
  Raluca Ivan
  Impozitarea profitului societăților-mamă și filialelor în interiorul Uniunii Europene: între evitarea dublei impuneri şi perfectarea pieţei unice. Partea I: Istoric și delimitări conceptuale

- **Impozite indirecte**
  Liviu Oltean
  Posibila neconstituţionalitate a Legii nr. 209/2015 din perspectiva amnistiei fiscale selective

- **Procedură fiscală**
  Andrei Iancu
  De câte ori îi este permis să greşească organului fiscal?

- **Contribuții sociale**
  Tudor Vidrean-Căpuşan, Darius Pătrăuş
  Este compatibilă taxa pe viciu cu dreptul Uniunii Europene?

- **Jurisprudență fiscală națională**
  Viorel Terzea

Refuzul dreptului de deducere a TVA-ului în lipsa facturii originale

- **Jurisprudența fiscală a instanțelor europene**
  Cosmin Flavius Costaş
  Servicii de consultanţă nonfictive pe bază de abonament. Destructurarea unui mit naţional

---

Noul Cod de procedură fiscală și Decizia Comisiei fiscale centrale referitoare la CASS pentru veniturile obținute din cedarea folosinței bunurilor

2. Decizia Comisiei fiscale centrale fiscale referitoare la CASS pentru venituri din cedarea folosinței bunurilor

În Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din data de 23 iulie 2015 a fost publicat Ordinul ministrului finanțelor publice 837/2015 privind aprobarea Deciziei Comisiei Fiscale centrale nr. 2/2015.

Pentru aplicarea unitară a prevederilor art. 296^21 alin. (1), lit. i) din legea 571/2003 privind Codul fiscal, pentru veniturile obținute din cedarea folosinței bunurilor nu datorează contribuția de asigurări sociale de sănătate (CASS):

- persoanele fizice, indiferent de cetățenie și de domiciliul stabil sau reședință, care dețin o asigurare

socială de sănătate încheiată pe teritoriul altui stat membru al Uniunii Europene, Spațiului Economic European și Confederației Elvețiene sau în statele cu care România are încheiate acorduri bilaterale de securitate socială cu prevederi pentru asigurarea de boală-maternitate, în temeiul legislației interne a statelor respective care produce efecte pe teritoriul României și fac dovada valabilității asigurării;

- persoanele fizice, indiferent de cetățenie, care au domiciliul ori reședința într-un stat cu care România nu are încheiate acorduri privind sistemele de securitate socială sau care nu intră sub incidența legislației europene aplicabile în domeniul securității sociale și care nu beneficiază de prelungirea dreptului de ședere temporară în România pentru o perioadă mai mare de 90 de zile.

Vezi sinteza noutatilor aduse prin noul Cod de procedură fiscală si intreg Tax Alert-ul aici

---

Timbru de mediu contrar art. 110 TFUE. Jurisprudenţă post-Manea

Autor: Cosmin Flavius Costaș

După mai bine de doi ani de la momentul intrării în vigoare a OUG nr. 9/2013 privind timbrul de mediu pentru autovehicule, Costaș, Negru & Asociații obține prima victorie împotriva acestei taxe, în fața Curții de Apel Timișoara.

În speța desusă judecății, reclamanta a înregistrat pe rolul Tribunalului Arad – Secția contencios administrativ și fiscal în data de 18.07.2014, cererea de chemare în judecată ce a făcut obiectul dosarului nr. 3909/108/2014.

Prin acțiunea formulată, reclamanta a chemat în judecată Administrația Județeană a Finanțelor Publice Arad, respectiv Direcția Generală a Finanțelor Publice Timișoara, solicitând: (1) obligarea Administrației Județene a Finanțelor Publice Arad la restituirea sumei de 6.639 lei achitate la data de 24.04.2014 cu titlu de timbru de mediu în baza OUG nr. 9/2013, (2) obligarea la plata dobânzii legale în materie fiscală aferente sumei de 6.639 lei, determinate potrivit art. 124 alin. (2) şi art. 120 alin. (7) C. pr. fisc., de la data achitării timbrului de mediu şi până la data restituirii efective, (3) obligarea pârâtelor la plata cheltuielilor de judecată.

Instanța de fond a respins acțiunea formulată, pronunțând în acest sens sentința civilă nr. 2262/30.09.2014. La data de 6.11.2014 reclamanta a declarat recurs împotriva acestei sentințe, recurs care a fost transmis spre soluționare Curții de Apel Timișoara.

La data de 23.06.2015, prin decizia civilă nr. 4758 din 23 iunie 2015, Curtea de Apel Timișoara, făcând cu prioritate aplicarea dreptului european, s-a pronunțat asupra recursului declarat și a dispus:

(1) admiterea recursului formulat de către recurenta împotriva sentinţei civile nr. 2262/30.09.2014, pronunţate de către Tribunalul Arad în dosarul nr. 3909/108/2014, în contradictoriu cu intimata -pârâta Direcţia Generală Regională

a Finanţelor Publice Timiş – Administraţia Judeţeană a Finanţelor Publice Arad;

(2) casarea sentinţei civile nr. 2262/30.09.2014, pronunţate de către Tribunalul Arad în dosarul nr. 3909/108/2014 şi, rejudecând cauza:

– admite acţiunea formulată de către reclamantă în contradictoriu cu pârâta Administraţia Judeţeană a Finanţelor Publice Arad şi Direcţia Generală Regională a Finanţelor Publice Timişoara;

– dispune anularea Deciziei nr. 1533/554/17.06.2014 emise de către Direcţia Generală Regională a Finanţelor Publice Timişoara;

– dispune obligarea pârâtei Administraţia Judeţeană a Finanţelor Publice Arad la restituirea către reclamantă a timbrului de mediu în cuantum total de 6.639 lei, achitată prin ordinul de plată nr. 229/19239751 din 24.04.2014, precum şi la plata dobânzii legale în materie fiscală aferente sumei de 6.639 lei, calculate conform prevederilor art. 124 alin. 2) şi art. 120 alin. 7) Cod procedură fiscală, de la data achitării taxei, 24.04.2014 şi până la data restituirii efective;

– dispune obligarea pârâtelor la plata către reclamantă a sumei de 300 lei, cu titlul de cheltuieli de judecată în primă instanţă. Obligă pârâtele la plata către reclamantă a sumei de 150 lei, cu titlul de cheltuieli de judecată în recurs.

Astfel, prin hotărârea pronunțată în data de 23.06.2015, Curtea de Apel Timișoara deschide porțile unei noi jurisprudențe la nivel național, confirmând astfel susținerile noastre în ceea ce privește incompatibilitatea OUG nr. 9/2013 care reglementează timbru de mediu, cu prevederile art. 110 TFUE.

În fața instanțelor naționale am susținut faptul că, instanța de la Luxemburg s-a pronunțat cu privire la incompatibilitatea prevederilor OUG nr. 50/2008 cu art. 90 din Tratatul de Instituire a Uniunii Europene, în prezent art. 110 al TFUE, iar în opinia noastră, norma europeană nu permitea adoptarea OUG nr. 9/2013. Astfel, argumentele instanțelor europene care au determinat convingerea referitoare la incompatibilitatea acestor taxe cu legislația europeană, nu țin de criteriile folosite de legiuitorul român, pentru determinarea timbrului de mediu, ci de efectul descurajant al unei astfel de taxe în sine, pentru importul autovehiculelor de ocazie.

Curtea a concluzionat în mod ferm, în repetate rânduri că *„articolul 110 TFUE trebuie interpretat în sensul că se opune ca un stat membru să instituie o taxă de poluare aplicată autovehiculelor cu ocazia primei lor înmatriculări în acest stat membru, dacă regimul acestei măsuri fiscale este astfel stabilit încât descurajează punerea în circulație, în statul membru menționat, a unor vehicule de ocazie cumpărate în alte state membre, fără însă a descuraja cumpărarea unor vehicule de ocazie având aceeași vechime și aceeași uzură de pe piața națională*”.

Prin urmare, normelor fiscale interne nu le este permis să favorizeze vânzarea autovehiculelor second – hand naționale, corelativ descurajând importul de vehicule second – hand similare.

Cu toate acestea, **același efect favorizant față de produsele naționale îl prezintă și dispozițiile OUG nr. 9/2013** privind timbrul de mediu, cel puțin în raport cu autovehiculele de ocazie importate din statele membre ale Uniunii Europene, fiind contrar astfel articolului 110 TFUE.

Am menționat de asemenea faptul că, pe de o parte parcul auto intern este compus într-o proporție relativ importantă de autovehicule – bunuri naționale în accepțiunea art. 110 TFUE cu privire la care s-a achitat deja taxa specială pentru

autoturisme și autovehicule (de exemplu, taxa de poluare OUG nr. 50/2008 sau taxa pentru emisii poluante), taxă care nu a fost restituită ulterior prelevării, astfel încât **o parte semnificativă din piața autovehiculelor de ocazie interne este scutită de aplicarea sarcinii prevăzute de OUG nr. 9/2013**.

Această observaţie îşi va spori cantitativ forţa pe măsura rămânerii în vigoare a OUG nr. 9/2013, întrucât proporţia autovehiculelor cu privire la care se va achita acest timbru de mediu urmează a creşte în timpul aplicării actului normativ intern menţionat anterior, prin prelevarea timbrului de mediu la situaţiile vizate de către art. 4 din OUG nr. 9/2013, mărindu-se astfel parcul auto a bunurilor naţionale scutite de aplicarea timbrului de mediu.

Deși chiar și pentru această categorie de autovehicule s-a achitat o taxă cu ocazia înmatriculării (ne referim aici la autovehiculele pentru care nu a fost restituită taxa plătitorului), la o privire mai atentă, putem observa faptul că taxa achitată în temeiul prevederilor legale anterioare OUG nr. 9/2013 (facem aici referire la dispozițiile codului fiscal, la OUG nr. 50/2008, Legea nr. 9/2012) este în cuantum mai redus decât cel al timbrului de mediu. Prin urmare, **proprietarii care și-au înmatriculat mașinile anterior intrării în vigoare a OUG nr. 9/2013 și au achitat o taxă mai mică decât timbrul de mediu sunt favorizați în comparație cu cei care devin proprietari ai autovehiculelor ulterior datei la care timbrul de mediu devine aplicabil.** Toți cei care nu și-au recuperat taxa achitată în temeiul variantelor de taxe declarate deja contrare dreptului unional își pot vinde autovehiculele – bunuri naționale, la un preț mai redus decât cel al produselor similare importante pentru care cumpărătorul trebuie să suporte costul timbrului de mediu.

Prin acest efect al OUG nr. 9/2013, persoanele care urmăresc achiziționarea unui autovehicul sunt direcționate spre dobândirea unui autovehicul național din categoria acelora nesupuse plății timbrului de mediu, adică acelora pentru care

taxa de poluare a fost anterior achitată și nerecuperată, în timp ce în ipoteza achiziționării unui autovehicul dintr-un alt stat membru al Uniunii Europene, invariabil această sarcina fiscală se va aplica cu ocazia primei înmatriculări a acestuia în România. După cum se poate observa, rezultă caracterul indirect discriminator față de produsele importate ale actualei reglementări interne, efect contrar dispozițiilor art. 110 TFUE.

De asemenea, am insistat și asupra faptului că prin stabilirea unei taxe de timbru atât de mare pentru mașinile vechi se creează o discriminare între proprietarii de mașini și societățile comerciale care au ca obiect de activitate comercializarea mașinilor noi, iar prin stabilirea acestei limitări se încalcă principiul liberei circulații a mărfurilor, art. 34-36 din TFUE, măsura luată de Guvern prin instituirea timbrului de mediu încalcând și principiul proporționalității.

Poziția noastră a fost și este susținută și de jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene, mai precis de hotărârea pronunţată în afacerea C-437/12, *X*, în urma căreia putem deduce identitatea de rațiune și continuitatea existentă în jurisprudența Curții. În acest context, au fost reiterate concluzii similare celor pronunțate în cauzele *Nunes Tadeu* (afacerea C-345/93, hotărârea din 9 martie 1995) şi *Gomes Valente*(afacerea C-393/98, hotărârea din 20 februarie 2001). Reamintim faptul că, la momentul pronunțării acestor hotărâri, Curtea a subliniat faptul că revine Statelor Membre sarcina probei, autorităţile naţionale fiind obligate ca, în fiecare caz în parte, să demonstreze că taxa aplicată unui vehicul achiziţionat dintr-un alt stat membru nu este mai mare decât cea încorporată într-un vehicul similar care este deja produs naţional. Desigur, administrarea acestei probe este extrem de facilă pentru autorităţile publice, din moment ce acestea au reuşit să îi identifice pe toţi subiecţii obligaţi la plata unor astfel de taxe, în baza legislaţiei naţionale.

Așadar, prin hotărârea pronunţată în afacerea C-437/12, *X*, Curtea de Justiţie a Uniunii Europene ajuns din nou la concluzia potrivit căreia valoarea unei taxe de înmatriculare care se aplică unui vehicul achiziţionat dintr-un alt Stat Membru al Uniunii Europene nu trebuie să fie mai mare decât valoarea reziduală a taxei încorporate într-un vehicul simiar, care este deja produs naţional ca efect al unei înmatriculări anterioare.

În fapt, în faţa Curţii de Justiţie a Uniunii Europene a fost adusă în discuţie taxa olandeză percepută cu ocazia primei înmatriculări a unui vehicul (sintetic, BPM). Conform informaţiilor furnizate de instanţa de trimitere, această taxă a fost calculată în perioada 2006-2009 ca un procent din preţul net de catalog al vehiculului în cauză. Totuşi, cu începere de la 1 februarie 2008, preţul net de catalog nu a mai fost singurul criteriu luat în calcul la determinarea BPM, ci a inclus şi o parte care depindea de emisiile de dioxid de carbon ale vehiculului. De menţionat că în perioada 1 februarie 2008 – 31 decembrie 2009, în temeiul unor dispoziţii tranzitorii, vehiculele de ocazie importate şi înmatriculate nu au fost supuse BPM determinate pe baza emisiilor de dioxid de carbon. De la 1 februarie 2010, BPM calculată atât în funcție de prețul net de catalog, cât şi de emisiile de dioxid de carbon, se aplică înmatriculării tuturor vehiculelor, inclusiv celor a căror primă utilizare este anterioară datei de 1 februarie 2008. Reclamantul din litigiul principal, domnul X, a achitat la 11 ianuarie 2010 suma de 5.776 euro pentru a înmatricula în Olanda un autoturism anterior înmatriculat în Germania, la data de 30 mai 2006.

Prin hotărârea pronunţată în această cauză, Curtea de Justiţie a Uniunii Europene a lămurit două chestiuni:

1) în vederea aplicării art. 110 TFUE, produsele naționale similare, comparabile cu un vehicul de ocazie precum cel în discuție în litigiul principal, a cărui primă utilizare este anterioară datei de 1 februarie 2008 și care a fost importat

și înmatriculat în Olanda în anul 2010, sunt vehiculele care se află pe piața olandeză și care prezintă caracteristicile cele mai apropiate de cele ale vehiculului în cauză;

2) art. 110 TFUE trebuie interpretat în sensul că se opune unei taxe precum taxa pe autoturisme și pe motociclete în vigoare în anul 2010 dacă și în măsura în care cuantumul acestei taxe aplicate vehiculelor de ocazie importate cu ocazia înmatriculării lor în Olanda depășește valoarea reziduală cea mai mică a acesteia încorporată în valoarea vehiculelor de ocazie similare deja înmatriculate în același stat membru.

Considerăm astfel că explicaţiile Curţii sunt extrem de utile cu privire la ambele chestiuni lămurite, astfel:

26. Art. 110 TFUE are drept obiectiv asigurarea liberei circulații a mărfurilor între statele membre în condiții normale de concurență. El vizează eliminarea oricărei forme de protecție care poate decurge din aplicarea unor impozite interne discriminatorii față de produsele provenind din alte state membre (Hotărârea Tatu, citată anterior, punctul 34 și jurisprudența citată).

27. În acest scop, după cum s-a indicat la punctul 21 din prezenta hotărâre, primul paragraf al acestui articol interzice fiecărui stat membru să aplice produselor celorlalte state membre impozite interne mai mari decât cele care se aplică produselor naționale similare.

28. În această privință, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, un sistem de impozitare nu poate fi considerat compatibil cu art. 110 TFUE decât dacă se dovedește că este organizat astfel încât să excludă, în orice situație, posibilitatea ca produsele importate să fie supuse unor impozite mai mari decât produsele naționale și, prin urmare, să nu producă în niciun caz efecte discriminatorii (Hotărârea din 19 martie 2009, Comisia/Finlanda, C-10/08, punctul 24 și

jurisprudența citată).

29. Astfel, Curtea a statuat deja că, în materie de impozitare a autovehiculelor, această dispoziție a tratatului vizează garantarea neutralității depline a impozitelor interne față de concurența dintre produsele care se află deja pe piața internă și produsele importate (Hotărârea din 11 decembrie 1990, Comisia/Danemarca, C-47/88, Rec., p. I-4509, punctul 9, și Hotărârea din 29 aprilie 2004, Weigel, C-387/01, Rec., p. I-4981, punctul 66).

30. Curtea a precizat de asemenea că, din momentul achitării unei taxe de înmatriculare într-un stat membru, valoarea acestei taxe se încorporează în valoarea vehiculului. Astfel, atunci când un vehicul înmatriculat în statul membru în cauză este ulterior vândut ca vehicul de ocazie în același stat membru, valoarea sa de piață include valoarea reziduală a taxei de înmatriculare și va fi egală cu un procentaj, determinat de deprecierea acestui vehicul, din valoarea sa inițială (Hotărârea Nádasdi și Németh, C-290/05 și C-333/05, Rec., p. I-10115, punctul 54).

31. Prin urmare, există o încălcare a art. 110 TFUE atunci când valoarea acestei taxe aplicate unui vehicul de ocazie importat dintr-un alt stat membru depășește valoarea reziduală a taxei respective încorporate în valoarea vehiculelor de ocazie similare deja înmatriculate pe teritoriul național (Hotărârea din 9 martie 1995, Nunes Tadeu, C-345/93, Rec., p. I-479, punctul 20, Hotărârea din 20 februarie 2001, Gomes Valente, C-393/98, Rec., p. I-1327, punctul 23, precum și Hotărârea Tulliasiamies și Siilin, citată anterior, punctul 55).

32. Astfel, dacă cuantumul taxei de înmatriculare aplicate vehiculelor de ocazie importate depășește valoarea reziduală a acesteia încorporată în valoarea vehiculelor de ocazie similare deja înmatriculate pe piața națională, aceasta ar putea avea ca efect favorizarea vânzării vehiculelor de ocazie

naționale și descurajarea în acest mod a importului de vehicule de ocazie similare.

(…)

39. În cauza principală, pare să rezulte din dosarul prezentat Curții că vehiculele de ocazie a căror primăutilizare era anterioară datei de 1 februarie 2008, dar care au fost importate și înmatriculate în Olanda în perioada cuprinsă între 1 februarie 2008 și 31 decembrie 2009 au fost supuse, datorită unei exonerări referitoare la partea din BPM care depindea de emisiile de CO2, unei BPM mai reduse decât cea la care au fost supuse vehiculele de ocazie similare care au fost importate și înmatriculate începând cu 1 ianuarie 2010.

40. În această ipoteză, ar exista pe piața națională vehicule de ocazie similare comparabile celui în discuție în cauza principală a căror valoare reziduală a BPM încorporată încă în valoarea lor este mai mică decât cuantumul acestei taxe aplicate vehiculului în discuție.

41. Dacă acest din urmă cuantum depășește valoarea reziduală cea mai mică încă încorporată în valoarea vehiculelor de ocazie similare deja înmatriculate pe teritoriul național, atunci nu s-a dovedit că Legea BPM este concepută în așa fel încât să excludă, în orice situație, posibilitatea ca produsele importate să fie supuse unor impozite mai mari decât produsele naționale și, prin urmare, să nu producă în niciun caz efecte discriminatorii.

42. Asemenea efecte discriminatorii nu pot fi evitate decât dacă este posibil să se opteze pentru valoarea reziduală a taxei de înmatriculare cea mai mică încă încorporată în valoarea vehiculelor de ocazie similare deja înmatriculate pe teritoriul național.

43. Instanța națională are sarcina să verifice dacă cuantumul BPM aplicate unui vehicul de ocazie precum cel în discuție în

litigiul principal depășește sau nu depășește valoarea reziduală cea mai mică a acestei taxe încă încorporată în valoarea vehiculelor de ocazie similare deja înmatriculate pe teritoriul național.

44. Rezultă că art. 110 TFUE se opune unei taxe precum cea prevăzută de Legea BPM dacă și în măsura în care cuantumul acestei taxe aplicate vehiculelor de ocazie importate cu ocazia înmatriculării lor în Olanda depășește valoarea reziduală cea mai mică a acesteia încorporată în valoarea vehiculelor de ocazie similare deja înmatriculate în același stat membru.

Totodată, argumentele noastre au fost fundamentate și pe hotărârea pronunțată în afacerea C-76/14, *Manea*, în sensul că odată cu pronunțatea acestei hotărâri, s-a dovedit similitudinea dintre OUG nr. 50/2008 cu variantele subsemcvente ale taxei pentru emisii poluante, respectiv mai recent, a timbrului de mediu perceput la nivel național.

Astfel, am prezentat în fața instanțelor naționale concluziile care reies din afacerea *Manea* și anume:

1) Taxa pentru emisii poluante percepută în perioada 1 ianuarie – 14 martie 2013, în temeiul Legii nr. 9/2012, este organic incompatibilă cu art. 110 TFUE. Drept consecinţă, după pronunţarea hotărârii în afacerea *Manea* considerăm că soluția corectă care ar trebui adoptată este admiterea acţiunilor sau a cererilor de revizuire care tind la restituirea acestei variante a taxei, cu dobândă.

2) Statul Român trebuie să reconsidere restituirea din oficiu a tuturor taxelor care nu au fost deja restituite, cu dobânzile aferente. În opinia noastră, întrucât Curtea de Justiţie nu distinge în acest sens, sunt supuse restituirii chiar şi taxele pentru care s-a împlinit termenul naţional de prescripţie, atâta timp cât vehiculele pentru care s-a achitat taxa sunt disponibile pentru vânzare în parcul auto naţional.

3) Întrucât timbrul de mediu, reglementat prin Ordonanţa de urgenţă nr. 9/2013, are în esenţă aceeaşi structură şi acelaşi mecanism de aplicare, este evident faptul că **în perioda următoare se va constata şi incompatibilitatea timbrului de mediu cu art. 110 TFUE**, ceea ce va antrena aceleaşi obligaţii de restituire.

Pentru ca soluția să fie una completă și complexă, Curtea de Apel Timișoara a dat eficiență și hotărârii pronunțate în afacerea C-565/11, *Mariana Irimie*, obligând Administrația Județeană a Finanțelor Publice Arad la plata dobânzii fiscale de la data prelevării taxei și până la data restituirii efective.

Așadar, după eforturi îndelungi de a convinge instanțele naționale de incompatibilitatea prevederilor OUG nr. 9/2013 cu prevederile art. 110 TFUE, Curtea de Apel Timișoara – Secția Contencios Administrativ și Fiscal este cea care a receptat și aplicat jurisprudența europeană.

Articol preluat de pe site-ul Costaș, Negru & asociații

Procedura privind acordarea unei zile lucrătoare libere pe an pentru îngrijirea sănătăţii copilului

În Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 542 din data de 21 iulie 2015 a fost publicată Hotărârea Guvernului nr. 576/2015 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a prevederilor Legii nr. 91/2014 privind acordarea unei zile

lucrătoare libere pe an pentru îngrijirea sănătăţii copilului.

Prin aceste Norme Metodologice se stabilește:

- procedura pe care părintele sau reprezentantul legal al copilului trebuie să o parcurgă pentru a beneficia de o zi lucrătoare liberă pe an pentru îngrijirea sănătăţii copilului;
- modelul cererii pe care părintele sau reprezentantul legal al copilului trebuie să o depună la angajator pentru a beneficia de o zi lucrătoare liberă pe an pentru îngrijirea sănătăţii copilului; și
- modelul adeverinței care trebuie eliberată de medical de familie în vederea certificării faptului că a fost

  efectuat controlul medical al copilului.

  Astfel, pentru a beneficia de ziua lucrătoare liberă prevăzută de Legea nr. 91/2014 privind acordarea unei zile lucrătoare libere pe an pentru îngrijirea sănătăţii copilului, părintele sau reprezentantul legal al copilului depune o cerere la angajator cu cel puţin 15 zile lucrătoare înainte de data la care a programat consultul medical al copilului.

  După efectuarea controlului medical, părintele sau reprezentantul legal al copilului are obligaţia de a se prezenta la medicul de familie al copilului cu documentele care conţin rezultatul controlului medical pentru a obține o adeverință din care rezultă efectuarea controlului medical.

  Pentru ca ziua liberă acordată să poată fi justificată, angajatul are obligația de a depune la angajatorul său adeverinţa eliberată de către medicul de familie, în termen de 5 zile lucrătoare de la data eliberării acesteia.

Vezi întregul Legal Alert aici

Eliminarea obligativităţii folosirii ştampilei

În *Monitorul Oficial al României*, Partea I, nr. 540 / 20.07.2015 a fost publicată Ordonanța Guvernului României nr. 17 / 15.07.2015 privind reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare și modificarea și completarea unor acte normative („OG 17”).

OG 17 prevede, printre altele, **eliminarea obligativității folosirii ștampilei** pentru documentele emise de către persoanele fizice, persoanele juridice de drept privat, precum și de către entitățile fără personalitate juridică, în sensul că acestea:

– nu au obligația de a aplica ștampila pe declarații, cereri sau orice alte documente depuse la instituțiile sau autoritățile publice;

– nu au obligația de a aplica ștampila pe documente sau orice alte înscrisuri emise în relația dintre acestea.

Astfel, la data intrării în vigoare a OG 17, respectiv **23 iulie 2015**, se abrogă toate prevederile legale referitoare la obligația aplicării ștampilei de către persoanele fizice, persoanele juridice de drept privat, precum și de către entitățile fără personalitate juridică.

Vezi întregul Legal alert aici

Sistemul de raportare contabilă la data de 30.06.2015 și modificarea unor reglementări contabile

În *Monitorul Oficial al României*, Partea I, nr. 509 / 09.07.2015 a fost publicat **OMFP nr. 773 / 2015 pentru aprobarea Sistemului de raportare contabilă la 30.06.2015 a operatorilor economici și pentru modificarea unor reglementări contabile** („OMFP 773/2015").

1. Sistemul de raportare contabilă la data de 30.06.2015

Principalele categorii de entități care întocmesc raportări contabile la data de 30.06.2015 sunt:

- cele cărora le sunt incidente prevederile OMFP 1802/2014 și care în exercițiul financiar precedent au înregistrat o cifră de afaceri mai mare de 220.000 LEI;
- cele cărora le sunt incidente prevederile OMFP 1286/2012 și care în exercițiul financiar precedent au înregistrat o cifră de afaceri mai mare de 220.000 LEI;
- operatorii economici al căror exercițiu financiar este diferit de anul calendaristic;
- subunități deschise în România de societăți rezidente în state aparținând Spațiului Economic European, indiferent de exercițiul financiar ales.

OMFP 773/2015 include:

- normele metodologice privind întocmirea și depunerea raportărilor contabile la 30.06.2015, incluzând cerințe specifice pentru fiecare categorie de entități

raportoare;

- formularele de raportare.

Termenul pentru depunerea raportărilor contabile la data de 30 iunie 2015 la unitățile teritoriale ale Ministerului Finanțelor Publice este **17.08.2015.**

Entitățile autorizate, reglementate și supravegheate de BNR, respectiv de Autoritatea de Supraveghere Financiară (ASF), vor depune la unitățile teritoriale ale Ministerului Finanțelor Publice raportări contabile la data de 30.06.2015 în formatul și conform termenelor prevăzute de reglementările emise de BNR, respectiv de ASF.

Vezi întregul Tax alert aici

Modificări legislative privind modificarea şi completarea unor acte normative ce vizează societăţile

În *Monitorul Oficial al României*, Partea I, nr. 519 / 13.07.2015 a fost publicată **Legea nr. 152 / 18.06.2015 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul înregistrării în Registrul Comerțului** (denumită în continuare „Legea 152”).

Noile modificări legislative vizează situațiile în care poate fi pronunțată dizolvarea unei societăți, dar și un nou element suplimentar de identificare a societăților în Registrul Comerțului.

Astfel, Legea nr. 31/1990 privind societățile („**Legea 31**”) va fi modificată după cum urmează:

Vezi întregul Legal Alert aici

Modificarea dispozițiilor legale privind detașarea transnațională

În *Monitorul Oficial al României* nr. 476 / 30.06.2015 s-a publicat OUG 28/2015 („OUG 28/2015”) pentru modificarea și completarea Legii nr. 344 / 2006 privind detașarea salariaților în cadrul prestării de servicii transnaționale („Legea 344/2006”).

Una dintre principalele modificări aduse Legii 344/2006 se referă la extinderea sferei de aplicabilitate a acestui act normativ.

În acest sens, prevederile Legii 344/2006 se vor aplica și întreprinderilor stabilite pe teritoriul României care, în cadrul prestării de servicii transnaționale, detașează, pe teritoriul unui stat membru al Uniunii Europene („UE”), al Spațiului Economic European („SEE”) sau pe teritoriul Confederației Elvețiene („Elveția”), salariați cu care au stabilite raporturi de muncă, în următoarele situații:

- în cadrul unui contract încheiat între angajatorul român

care face detaşarea şi beneficiarul prestării de servicii care îşi desfăşoară activitatea pe teritoriul mai sus menționat (UE, SEE sau Elveţia);

- la o altă companie care aparţine grupului de întreprinderi din care face parte angajatorul român, situată pe teritoriul mai sus menționat (UE, SEE sau Elveţia);
- agenților de muncă temporară din România care pun salariați la dispoziţia unei întreprinderi utilizatoare stabilită sau care îşi desfăşoară activitatea pe teritoriul mai sus menționat (UE, SEE sau Elveţia). De asemenea, au fost introduse în cuprinsul Legii 344/2006 și prevederi prin care se definesc termeni precum:
  - "salariat detașat pe teritoriul României"
  - "salariat detașat de pe teritoriul României
  - "salariu minim
  - "cheltuieli generate de detașare
  - "indemnizație specifică detașării".

- Modificările aduse Legii 344/2006 de OUG 28/2015 au intrat în vigoare la data de **30 iunie 2015**.

Vezi întregul Legal alert aici